

Irritacions

Ja sé que les reaccions emocionals mal controlades poden ser un risc seriós per a la salut corporal i espiritual, sobretot si es produeixen enmig de la calor excessiva de l'agost. Especialment si es tracta d'alteracions

del sistema nerviós, del sistema moral o del mental que es manifesten en forma d'irritació, indignació o escàndol, i més encara si són persistents i si van acompanyades de la constatació d'un cinisme metòdic dels causants del mal. Vull dir que la meua irritació creix i creix, i es fa molt molesta quan veig que editorialistes de diaris, polítics diversos, personatges públics que suposem respectables, etcètera, no tenen cap empatx a representar dia sí i dia també, un any i un altre any, l'escena del primer text que jo vaig traduir del grec als catorze anys, aquella faula d'Esop, l'única que recorde en versió original, segons la qual "cada home porta dos alforges, una davant i una altra darrere: la de davant va plena dels defectes dels altres; la de darrere, dels propis". La moral de la faula, evidentment, és que cadascú veu només, per dir-ho amb l'exemple evangèlic, la palleta o herbeta en l'ull de l'altre, i no la biga o tauló en el seu. Així sembla que ha estat sempre, i així és encara, i sovint amb un exhibicionisme, un cinisme i una mala bava que m'arriben a produir no solament irritació, indignació o escàndol, sinó també una repugnància creixent; encara més quan el cinisme s'agreuja amb un component ideològic que aplica malignament una etiqueta condemnatòria a tot un sector social, a una idea o a un projecte aprofitant que algun dels seus representants ha comès un error ètic o polític reprobable, com ara l'acudit d'un humorista famós en el diari més important de Madrid, on apareix un senyor llegint la premsa a la platja i imaginant, dins del nuvolet gràfic, la paraula *NACIONALISMO* escrita de manera que la L és el signe de la lliura; la S, el signe del dòlar, i la O, aproximadament, el signe de l'euro. És evident que el bon home acaba de llegir informacions relacionades amb l'ex-president Pujol i els seus fills, i la identificació del *nacionalisme*, els negocis bruts i els interessos econòmics resulta immediata i claríssima. I és igualment evident que el mateix humorista i el mateix diari no farien mai aquesta associació o identificació pensant, posem per cas, en

Joan Francesc Mira

els governs successius del PSOE d'Andalusia al llarg de trenta-cinc anys o en la UGT del mateix territori, exemples difícilment superables d'aprofitament sistemàtic del tresor públic en benefici d'una xarxa perfectament organitzada de

responsables sindicals i polítics, començant per secretaris generals i *consejeros* diversos.

Una cosa metòdica, permanent i obscena que ja implica centenars d'imputats de tots els graus i categories, i centenars de milions d'euros entre balafiments sindicals, ERO falsos o inflats i una extensa xarxa de cursos inexistents de formació. Segons que explica l'economista i ex-membre de governs del PSOE Guillermo de la Dehesa, el conjunt dels tribunals espanyols investigaven 1.661 delictes de corrupció, prevaricació, malversació, etc., i 656 d'aquests 1.661 sumaris provenen d'Andalusia, que té 8,5 milions d'habitants, i 215, de Catalunya, que en té 7,6. Fins i tot al País Valencià, propietat quasi privada del PP espanyol, de sumaris per corrupció només n'hi ha 280. Ja sé que les comparacions, com se sol dir, són odioses, sobretot per la part que fa el paper pitjor, però les xifres, siga quina siga la seua explicació, són, certament, espectaculars. I en tot cas, no conec cap altre cas equivalent d'espoli metòdic i massiu de cabals públics comès pels responsables de l'assignació i distribució d'aquests cabals mateixos. Però ningú, almenys cap persona assenyada, democràtica, liberal, progressista, no aprofitarà aquest fet per identificar *sindicalisme* o *socialisme* amb els diners i la corrupció alterant les mateixes lletres L, S i E. És clar que, si segons el nou secretari general del PSOE, el *nacionalisme* —el dels altres, no el seu, no cal dir-ho— és una "*lacra*" que cal extirpar, juntament amb el masclisme, la violència de gènere i altres horrors, llavors també s'expliquen moltes coses. Però la *transparència* és proclamada amb grans gestos i amb la boca plena, tal com cal. Començant i acabant pels vidres bruts dels altres, sense esmentar, ni una sola paraula, que potser a la pròpia casa n'hi ha de molt més bruts i més opacs. Dit això, per calmar la irritació, aquesta i algunes altres, un bon remei és aprofitar una mitjanit de lluna gloriosament plena, com la de fa pocs dies, i contemplar com camina pel cel, brillant i pura, il·luminant la serenor del mar.

“Com ara l'acudit d'un humorista famós en el diari més important de Madrid, on apareix un senyor llegint la premsa a la platja i imaginant, dins del nuvolet gràfic, la paraula 'NACIONALISMO' escrita de manera que la L és el signe de la lliura; la S, el signe del dòlar, i la O, aproximadament, el signe de l'euro”